

Annabeth Albert

Gelukkig in het spel

1

Conrad

‘Je kunt me niet doden,’ zei ik. ‘Daar heb je de kracht niet voor.’

In werkelijkheid was ik al dood. Mijn lot was door mijn eigen stompzinnigheid bezegeld, maar ik weigerde jammerend ten onder te gaan. Nee, het leven mocht dan uit me wegvloeien en ik had misschien niet meer over dan een paar laatste kaarten en mijn gezond verstand, maar ik ging liever strijdend ten onder... of in elk geval lachend.

Ik leunde achterover en deed net of ik blaakte van zelfvertrouwen en totaal niet geïnteresseerd was. ‘Kom maar.’

‘Je bent nogal zelfverzekerd voor iemand zonder verdediging.’ Alden, mijn minst favoriete tegenstander, klonk bijna verveeld, wat me nog vastbeslotener maakte om vol te houden.

‘En jij bent zo voorspelbaar,’ wierp ik tegen. Misschien kon ik hem ergeren, hem zover krijgen dat hij een fout zou maken. Dat leek de enige mogelijkheid die ik nog had.

‘Jongen, je bent zo totaal de lul. Maar je zult in elk geval een mooi lijk zijn.’ Jasper, die soms mijn vriend kon zijn, was niet erg behulpzaam en scheen de grootste lol in mijn pijnlijke situatie te hebben.

‘Smeek om genade.’ Payton was zoals altijd pragmatischer.

Ik had geen enkele behoefte aan toeschouwers bij deze vernedering en ik sloot me van alles af en concentreerde me volledig op het overleven.

‘Ik val aan,’ zei Alden. De klap kwam en Alden viel me met alles wat hij had aan, precies zoals ik had verwacht, en probeerde me een dodelijke slag toe te brengen.

‘O ja, nou, val dit maar eens aan.’ Ik gooide een kaart op tafel om

vier lullige *frog soldiers* te vormen. Niet bepaald indrukwekkend tegen alles wat Alden in de strijd kon gooien, maar het was het beste wat ik kon doen.

Nog één beurt. Dat was in het afgelopen moeilijke, eindeloos lijkende jaar een soort mantra geworden. En ja, dit was maar een kaartspelletje, en nee, nog eens van Alden verliezen was niet het ergste wat me zou kunnen overkomen. Maar ondanks dat was ik niet van plan hem te laten merken dat ik de moed begon te verliezen.

‘Echt? Is dat je reactie?’ Alden schudde zijn hoofd en door de vermoeide uitdrukking op zijn gezicht zag hij er veel ouder uit dan zijn driëntwintig jaar. Hij leek totaal niet overdonderd. Hij speelde veel en veel beter dan iedereen die ik kende. Er speelde een glimlach rond zijn volle mond, er viel een donkere haarlok over zijn voorhoofd en zijn lichtbruine ogen glommen. Een nieuwe doodsangst vormde een knoop in mijn maag. Mijn goedkope maar effectieve huurlingen hadden net genoeg moeten zijn om hem op afstand te houden en me naar de volgende beurt te helpen. Maar toen schudde Alden zijn hoofd weer en activeerde vijf kaarten, die hij met lange, geoefende vingers omdraaide. ‘Unblockable Quest.’

Het was een kaart van honderd dollar, het soort comeback die professionele spelers als zoete broodjes uitdeelden en dat zo ver boven mijn huidige gamebudget lag dat het net zo goed van goud had kunnen zijn. Maar ik had nog één mogelijkheid, mijn laatste kaart en mijn laatste mogelijkheid om hem te activeren. ‘Peace Offering.’

Het betekende dat ik mijn soldaten zou moeten opofferen, maar het zou me in elk geval die volgende beurt opleveren.

‘Conrad.’ Door de irritante manier waarop hij zuchtend mijn naam uitsprak moest ik altijd op mijn tanden bijten. ‘Een Peace Offering is een van de kaarten die met de invoering van de nieuwe regels verboden zijn. Deze kaart is tijdens toernooien niet meer toegestaan. Heb je je kaarten de afgelopen week niet geüpdatet, zoals wij allemaal?’

Nee, ik had geen ene moer geüpdatet, omdat ik mijn laatste veertig dollar nodig had gehad om eten te kopen en niet om kaarten te kopen. Maar dat zou ik Alden niet vertellen, want ik wilde hem niet het genoegen doen om medelijden met me te

krijgen. In plaats daarvan stak ik mijn hand uit. ‘Ik ben bang dat ik dat vergeten ben. Knap gespeeld, man.’

‘Ja, leuke game.’ Terwijl hij me obligaat de hand schudde, keurde Alden me nauwelijks een blik waardig.

‘Ja, dat is zo. Je was niet op de spelregelavond, toen ze de nieuwe kaarten en de nieuwe spelregels bekendmaakten. Geile date?’ vroeg Payton, terwijl die vooroverleunde. Diens lange haar golfde over diens schouders en door diens wat zangerige, zuidelijke, accent klonk het woord date zowel ouderwets als smerig.

‘Je raakt de spijker op zijn kop.’ Ik leunde achterover. Ik was niet van plan om toe te geven dat ik overuren in de pizzeria had gemaakt om geld te verdienen nadat ik het aan eten had uitgegeven. Ik was urenlang bezig geweest om geïrriteerde ouders en hyperactieve kinderen te ontwijken in plaats van naar mijn favoriete gamestore te gaan voor de onthulling van de set nieuwe kaarten waar ik me maanden op had verheugd.

Alden knorde humeurig. ‘Zullen we zijn doodstrijd opnemen?’

‘Natuurlijk.’ Professor Tuttle richtte zijn kleine camera op mij. ‘Sterf, Conrad. En maak er wat moois van.’

Op zijn teken zakte ik langzaam onderuit in mijn stoel en verdween bijna onder de tafel, terwijl ik geluiden maakte alsof ik smolt, als een cartoonfiguurtje dat zuur over zich heen krijgt. De doodstrijd was iets waar de volgers van professor Tuttle van genoten, net als van zijn Gamer Grandpa-analyses van een game. Gamer Grandpa was een van de meest populaire Odyssey-vlogs, waarin professor Tuttle onze games analyseerde die we in real life speelden, of irl zoals wij dat noemden, net als de games van de waanzinnig succesvolle onlineversie van de game. Hij maakte de theorie van de game toegankelijk voor het grote publiek en wij waren allemaal vaste figuren op zijn kanaal. Jasper deed een hoop montagewerk voor hem, Payton maakte een deel van de special effects en Alden...

Tja, Alden won alles. Hij had de combinatie van de beste kaarten en precies genoeg vaardigheden om gek van te worden en hem bijna onverslaanbaar te maken.

O, en ik? Ik zag mezelf graag als het lekkere ding van de groep. Of misschien de komische noot. Ik zoek iedereen af op een manier

waar onze kijkers gek op waren. Dat ik Alden daarmee altijd op stang kon jagen was een extra bonus. En ik werd liever als arrogant gezien dan dat de waarheid bekend werd: dat ik het nieuwste liefdadigheidsgeval van de professor was, een ruzieachtige speler met goedkope kaarten, een miserabel leven en geen enkele toekomst.

‘Geweldig. Dat is wel genoeg voor deze game.’ Nadat hij de camera had neergelegd, begon professor Tuttle de overheadcamera’s die op onze playmatten gericht stonden los te koppelen.

‘Ze hebben deze kamer zo weer nodig.’ Jasper stond op om te helpen en verzamelde de dobbelstenen, de pionnen en de playmatten. Hij werkte parttime bij de gamestore waar we de shows opnamen en hij was de reden dat we de privéspeelkamer zo vaak konden gebruiken.

‘Arthur kan wel even wachten.’ Payton was een van de weinigen die volstrekt niet onder de indruk was van het norse uiterlijk van de eigenaar van de winkel en die pakte langzaam diens spullen bij elkaar.

‘Geef me een minuut en dan zal ik een pak met de nieuwe kaarten voor je pakken, Conrad. Ik heb twee pakken gekocht, dus ik kan er wel eentje missen.’ Jasper ging verder met zijn poging om werknemer van het jaar te worden en veegde zonder aandacht aan Payton te schenken de tafel schoon.

‘Bedankt, gozer.’ Er was een tijd geweest dat ik een van de beste klanten van de winkel was, maar die tijd was allang voorbij, en nu, zelfs als ik gebruikmaakte van de korting die Jasper als medewerker van de winkel kreeg, kon ik het me nauwelijks meer veroorloven om nog te spelen. Ik had te trots moeten zijn om de kaarten aan te nemen, maar het was waarschijnlijk mijn enige mogelijkheid om mijn kaarten te updaten. Ik kon het me niet veroorloven om individuele kaarten op de zwarte markt te kopen zoals Alden en Payton. Nee, ik was gebonden aan wat er in een heel pak kaarten zat. Ik zou natuurlijk mazzel kunnen hebben en een paar goede kaarten op de kop kunnen tikken, maar mazzel en ik stonden de laatste tijd niet op goede voet met elkaar.

‘Ik heb een paar algemene kaarten waar je wel in kunt snuffelen.’ Alden pakte zijn tasje met kaarten, zo’n speciaal gemaakt ding waarin de kaarten veilig in doosjes opgeborgen zaten, niet zo’n chaos als

in mijn schoudertas waarin goede kaarten vaak zoekraakten.

‘Nee. Ik zal me vast wel kunnen redden met wat Jasper overheeft.’ Ik kon met mezelf leven als ik af en toe een aalmoes van de professor of Jasper moest aannemen, maar niet van Alden. Ik zou nog liever met spelen stoppen dan dat ik zijn afdankertjes moest aannemen.

‘Zoals je wilt.’ Alden haalde zijn elegante schouders op. Niet breed. Niet massief. Niet eens de magere bouw van een zwemmer of het technisch meer nauwkeurige tenger. Nee, het enige woord dat geschikt was om Aldens lichaamsbouw te beschrijven was elegant. Of misschien koninklijk als je wat meer fantasie had, maar die had ik absoluut niet. Maar het viel niet te ontkennen dat Alden een bepaalde uitstraling had, een manier van zich presenteren waarmee hij veel meer indruk maakte dan je zou denken en die me vaak deed vergeten dat ik technisch gezien de langste en de grootste was.

‘Wacht. Voor jullie gaan, ik heb iets wat ik wil delen.’ Professor Tuttle droeg trots een grijs T-shirt waarop *Gamer Grandpa* stond, met daaronder zijn logo met Einstein-achtige wilde haren. Net als Alden had hij een professionele tas voor zijn kaarten samen met zijn camera en hoezen voor zijn laptops. Hij moest in drie verschillende tassen zoeken voor hij uiteindelijk een dikke manilla envelop tevoorschijn haalde. ‘Weten jullie wat dit is?’ Voor hij zijn hand erin stak zwaaide hij de envelop voor ons heen en weer. Bijna trillend van opwinding wachtte hij niet tot iemand van ons het zou proberen te raden. ‘Dit, mijn vrienden, is de reis van je leven.’

Hij legde vijf witte toegangsbewijzen op tafel. Ze zagen er duur uit; grote rechthoeken van dik, crèmekleurig materiaal waarop in gouden letters stond: *Massive Odyssey Con West*.

Het werd stil in de kamer, de merkwaardige stilte die thuis vaak voorafging aan een zomerstorm, maar in dit geval was het de spanning, geen tornado. De spanning werd steeds groter en de kamer leek onder stroom te staan, terwijl ik afwachtte wie als eerste het woord zou nemen.

‘Maar MOC West is al maanden uitverkocht. Dat weet ik zeker. Ik heb het geprobeerd.’ Paytons groene ogen waren groot geworden. Van ons clubje was die waarschijnlijk de enige die zich de prijs van een toegangsbewijs kon veroorloven voor het congres voor fans dat

volgende maand in Vegas zou plaatsvinden. Het was een enorm congres, die zich qua populariteit kon meten met de grootste Comic Cons. En nog beter zelfs, want het was niet alleen een gelegenheid om de game onder de aandacht te brengen, maar het was ook een enorm toernooi met prijzengeld voor spelers en er waren plekken op de *pro-tour* te verdienen.

Een plek op de pro-tour kon je hele leven veranderen.

‘Ik weet het. Maar mijn contact bij Odyssey Games zei dat ze erg onder de indruk waren van wat ons kanaal doet. Ze willen dat we komen, dat ik in een paar panels plaatsneem en bij een paar fanmeetings kom opdagen en dat jullie aan het toernooi meedoen. Daarna maken we een video over alles wat we hebben meegemaakt.’

‘Wauw.’ Ik floot zacht tussen mijn tanden en er spookten visioenen door mijn hoofd over uitnodigingen om aan de pro-tour deel te nemen en een eind aan mijn geldzorgen.

‘Het enige wat we hoeven te doen is te zorgen dat we daar komen.’ Professor Tuttle knikte zo enthousiast dat zijn grijswitte haardos heen en weer danste.

En verdomme. Als bij toverslag verdwenen mijn visioenen in een brij van realiteit. ‘Je bedoelt dat we de vliegtickets zelf moeten betalen?’

‘Eh ja, de reiskosten moeten we zelf betalen. Net als de maaltijden en...’

‘Geen probleem.’ Payton had diens telefoon al tevoorschijn gehaald en typte snel, waarschijnlijk om de beheerder van diens trustfonds te zeggen dat die een grote som contant geld nodig had.

‘Voor jou misschien,’ zei ik mopperend, terwijl ik mijn schouder-tas al onder de tafel vandaan haalde. Het werd tijd voor me om te gaan. Dat toegangsbewijs was misschien mijn laatste hoop om een uitweg te vinden uit de puinhoop die mijn leven was geworden, maar de prijs van een vliegticket kwam niet eens in de buurt van mijn meelijwekkende budget en ik moest aan de opwinding van de anderen ontsnappen voor mijn teleurstelling hun pret zou bederven.

‘Wacht even, Conrad.’ Als hij wilde, kon professor Tuttle streng zijn. Ik viel met de tas in mijn schoot achterover terug in mijn stoel. ‘Ik heb een plan voor degenen onder ons voor wie deze reis... uitdagend is.’

In werkelijkheid degenen zonder een cent op de bank, maar ik zei niets. Ik had mijn uiterste best moeten doen om ervoor te zorgen dat zo min mogelijk mensen van mijn situatie af wisten. De professor wist meer dan de meeste anderen, maar ik wilde onder geen enkele voorwaarde dat de anderen zouden weten hoe beroerd ik ervoor stond.

‘Ik vlieg niet.’ Alden staarde naar de toegangsbewijzen alsof ze opeens zouden kunnen opspringen om hem te bijten. Ik keek verbijsterd op. In de jaren dat ik met Alden en de rest van onze spelersgroep had opgetrokken, had ik hem nooit anders meegemaakt dan als iemand die zichzelf volledig in de hand had. Zou onze eeuwige winnaar een zwakke plek hebben?

‘Sinds wanneer niet?’ vroeg ik voor ik me kon inhouden. Ik had lang geleden al geleerd dat Alden, een gesprek en ik bijna nooit een goede combinatie waren.

‘Nooit gedaan.’ Alden wierp me de vernietigende blik toe die ik al verwachtte. ‘Dat doe ik gewoon... niet.’

‘Dat is prima.’ Professor Tuttle was van een strenge leraar weer in een vreedstichter veranderd. ‘Je hoeft niet te vliegen. C... Sommigen van ons hebben gelimiteerde middelen tot hun beschikking. En ik heb een plan.’

Met bonkend hart keek ik weer naar die toegangsbewijzen. Vergeet Alden en zijn overdreven kaarten. Ik zou me in dat toernooi prima staande weten te houden, daar was ik van overtuigd. Ik zou zoveel van mijn problemen kunnen oplossen. Maar in plaats dat ik duizelig van hoop werd, had ik het gevoel dat ik Aldens enorme tas met kaarten had doorgeslikt, die als een steen op mijn vitale organen drukte.

Wat zijn plan ook was, ik was er helemaal niet zeker van of het me zou bevallen.

2

Alden

Ik rechte mijn rug, zodat mijn lichaam niet voorover zou buigen zoals ik zo graag zou willen. Ik wilde niet overenthousiast overkomen. Nog niet. Realistische plannen pakten voor mij zelden goed uit, wat ook de reden was dat ik zo van Odyssey hield. In de game konden al mijn voorzichtige strategieën tot bloei komen, net zoals ik een paar minuten geleden Conrad had verslagen. Hij zat tegenover me. Hij had een grimmige trek op zijn normale Disneyheld-achtige gezicht gekregen en was meer dan een beetje groen geworden.

‘Een plan?’ kreunde hij. Ik moet toegeven dat het lekker was om die opschepper zo uit het veld geslagen te zien, zelfs al was het maar een beetje. Hij verdiende het om uit het veld geslagen te worden, vooral vanwege zijn eindeloze gepest en sarcasme. Hij noemde het afzeiken, maar ik zag het verschil niet. Als ze altijd op mij gericht leken te zijn, was het moeilijk om zijn opmerkingen niet persoonlijk op te vatten.

Mijn vingers jeukten om de toegangsbewijzen op te pakken, om me ervan te overtuigen dat ze echt waren, maar ik wilde niet de eerste zijn die ze pakte. En ik wilde Conrad, of wie dan ook, niet laten merken hoe graag ik ernaartoe wilde. Payton en Conrad zouden zonder twijfel een toegangsbewijs willen hebben om met andere spelers te kunnen partyen en Jasper stelde zich waarschijnlijk al voor wat de mogelijkheden bij de cosplay waren, maar ik kon alleen maar aan dat toernooi denken. Een plek in de pro-tour. Ja, dat zou me na die afschuwelijke tijd van het afgelopen jaar heel wat waard zijn. Zo’n overwinning zou alle tijd rechtvaardigen die ik erin had gestoken om mijn game te verbeteren, maar wat nog belangrijker was, het zou iets

aan mijn leven toevoegen waar het nu totaal aan ontbrak: controle. Ik had het afgelopen jaar teleurstelling na teleurstelling te verwerken gekregen en dit was een kans om mijn toekomst een nieuwe wending te geven, die niets te maken had met het steeds claustrofobisch wordende pad waar mijn familie me op had gezet.

Ik zweer dat ik de toejuichingen al kon horen, het gewicht van de trofee kon voelen, de intense trots die in me opwelde. Maar achter die dagdroom ging een bittere realiteit schuil. Ik hield niet van vliegen. Daardoor was ik beperkt tot congressen en toernooien op rijafstand van de Oostkust en had ik me bij de opening niet kunnen inschrijven voor de MOC West.

‘En daar hoeft ik niet voor te vliegen?’ vroeg ik, en ik probeerde minder sceptisch te klinken dan Conrad.

‘Nee.’ Professor Tuttle glimlachte breed. ‘Er zijn een heleboel gamestores in het Midden-Westen die me om gesigioneerde boeken hebben gevraagd. En ze zeuren om een soort tournee. Dus mijn idee is om met iedereen die met me mee wil met de auto te gaan. We kunnen om de beurt rijden, onderweg bij mijn favoriete gamestores stoppen, een paar potjes Odyssey met hun vaste klanten spelen, de bezienswaardigheden bekijken... Het wordt echt hartstikke leuk.’

Dat was voor hem makkelijk om te zeggen. Hij had dankzij zijn lange carrière als professor in de wiskunde en de reputatie die hij met zijn vlog had opgebouwd overal in het land vrienden. Hij vond het heerlijk om te reizen, maar ik wist maar al te goed dat hij alleen maar voorstelde om met de auto te gaan omdat hij dacht dat dat de beste manier was om ons mee te krijgen. Hij was al lang genoeg een vriend van mijn familie om van mijn problemen met vliegen te weten. Daarbij had Jasper eeuwig een tekort aan geld en ik was er nooit helemaal zeker van hoe Conrad ervoor stond. Hij had zijn studie afgebroken om redenen waar hij altijd heel vaag over was en ik wist nooit zeker of hij net zo blut was als Jasper, of dat het hem gewoon niks kon schelen. Of misschien was het een combinatie van die twee. Ondanks al zijn bravoure was het moeilijk om hem te doorgronden, iets wat me nog meer irriteerde dan zijn grote bek en zijn eeuwige pesterijen.

‘Vinden jullie het erg als ik op het congres hoor hoe leuk jullie

het hebben gehad? Roadtrips zijn zó niet mijn stijl en ik heb mijn vliegticket al op mijn telefoon.’ Payton zwaaide met diens telefoon en die kreeg het voor elkaar om ondanks de minachtende toon in diens stem het plan van de professor niet helemaal af te schieten. Ik wilde dolgraag weten hoe die het toch altijd voor elkaar kreeg om zonder grof te worden boven het strijdgewoel uit te stijgen. Die was nooit ergens emotioneel bij betrokken, of het nou om cijfers ging of relaties en zelfs om de game zelf. Ik? Ik zat nog vol adrenaline door mijn overwinning, hoewel mijn maag nog tot rust moest komen van de angst dat Conrad me zou weten te verslaan. Het achterhouden van zijn soldatenkaarten was een geniale vondst geweest.

Niet dat ik hem dat ooit zou zeggen. Hij had het niet nodig om meer zelfvertrouwen te krijgen.

‘Het congres is direct na het eind van het semester en het begin van de zomervakantie.’ Professor Tuttle gaf nog parttime les, hoewel hij sinds zijn pensionering het merendeel van zijn tijd in de vlog stak. ‘Ik stel voor dat we twee weken de tijd nemen: vijf of zes dagen om ernaartoe te rijden, drie dagen voor het congres en vijf of zes dagen om weer terug naar huis te rijden. Het wordt een geweldig avontuur. Wie gaat er mee?’

Ik had verwacht dat Conrad als eerste zijn hand zou opsteken, want het was onmogelijk dat hij de kans zou afslaan om met Payton te partyen en een soort beroemdheid uit te hangen bij de volgers van Gamer Grandpa. Ik had al te vaak naar hun verhalen over hun wilde avonturen moeten luisteren om me iets anders te kunnen voorstellen.

Toch was het uiteindelijk Jasper die als eerste knikte. ‘Ik heb er wel zin in. Ik zal wel met mijn ouders en Arthur moeten praten om er zeker van te zijn dat ze het zonder mij kunnen redden.’

‘Prima. Conrad?’ vroeg professor Tuttle. Ik haalde opgelucht adem dat hij het mij daarna niet had gevraagd. Ik was er nog steeds niet zeker van wat ik van deze ontwikkelingen moest denken. In tegenstelling tot de anderen had ik situaties niet snel door en ik kon niet goed met plotselinge veranderingen omgaan. Ik wilde wel gaan. Dat was het punt niet, maar er spookten een heleboel andere dingen door mijn hoofd waardoor ik het moeilijk vond om me te focussen.

‘Eh...’ Conrad zat nog steeds met zijn schoudertas als een soort schild tegenover me. ‘Werk, weet je wel? Ik moet misschien een paar dingen anders plannen...’

Dat was een typerend vaag antwoord. Ik wist niet zeker wat voor baan Conrad op het moment had. Hij leek een oneindige hoeveelheid bijbaantjes en parttimebaantjes te hebben die nooit lang duurden. Het gerucht ging dat hij bijna net zo vaak werd ontslagen als dat hij uitging om te partyen. Ik had eens geprobeerd om hem te helpen inzien dat die twee waarschijnlijk verband hielden met elkaar, maar hij had me grof afgesnauwd, dus ik probeerde nergens meer bij betrokken te raken. Het ging me ook niet aan.

‘Dat is prima. Waarom denken jullie er niet over na? De toegangsbewijzen zijn voor jullie, maar jullie kunnen me zondag als we weer spelen zeggen wat jullie doen.’

‘Tijd om na te denken is wel handig.’ Dat gaf ons iets minder dan achtenveertig uur de tijd, maar het was beter dan om nu onder druk gezet te worden. Ik knikte samen met Conrad.

‘De toegangsbewijzen zijn van ons?’ Conrad likte aan zijn onderlip terwijl hij er één van de stapel pakte. Ik kon het gevoel niet onderdrukken dat hij zich afvroeg wat het zou opleveren als hij het op een *reseller site* zou zetten. En kijk, dat was nou precies de reden waarom ik moest gaan. Ik was de enige die werkelijk bij de game en het toernooi betrokken was.

Ik greep mijn toegangsbewijs voor iemand anders op het idee kon komen om het te pakken.

‘Dus jij denkt dat je meegaat?’ Conrad knikte naar het toegangsbewijs in mijn hand. Zijn accent uit het Midden-Westen werd sterker als hij nerveus was. Ik was er nooit achter gekomen waar hij precies vandaan kwam; uit zo’n plattelandsstaat met veel maïs waar ze hun jongens van nature atletisch en zo groot als watertorens lieten worden. Conrad zag er altijd uit alsof hij aan een honkbalteam ontsnapt was om met ons nerds naar de gamestore te gaan.

‘Misschien. Ik zei dat ik erover na zou denken.’ Ik voelde me niet verplicht hem iets van mijn innerlijke verwarring te laten merken. Ik wilde niet dat hij zou weten hoe opgewonden ik was en mijn toon kwam veel te snauwerig over. Conrad had altijd iets waardoor ik me

sociaal nog onhandiger voelde en die onzekerheid kwam vaak naar voren in de vorm van wat agressieve, kleine verbale uithalen, waardoor we het altijd oneens waren.

‘Chill, Alden.’ Jasper was meer een vriend van Conrad dan van mij en de lijdzame blik die ze uitwisselden irriteerde me mateloos.

Maakt niet uit. Ik zat hier niet om vrienden te maken. Ik was hier maar om één reden, enkel en alleen vanwege de high die ik voelde bij een overwinning. Natuurlijk, het was leuk om een pak met kaarten samen te stellen en de schoonheid van de game ging ook niet aan me voorbij, maar dat was allemaal niets vergeleken bij de kick van een overwinning. En nu, op dit moment in mijn leven, had ik die kick keihard nodig.

Payton zou me ervan beschuldigen dat ik veel te dramatisch deed, dus ik gaf het nooit hardop toe, maar er waren dagen dat de game me erdoorheen sleepte. Alleen al de wetenschap dat we vandaag zouden filmen was voldoende geweest. En om dit op professioneel niveau te doen? Om dit een carrière te noemen in plaats van een dure hobby? Ongeacht wat ik ervoor zou moeten doen, zou dat het misschien waard zijn om een plek in de pro-tour te bemachtigen. Ik was misschien nog niet overtuigd van professor Tuttle's plan, maar dat toegangsbewijs was van mij en ik was niet van plan het op te geven.